

Prof. dr hab. Elżbieta Górską
Instytut Orientalistyki
Uniwersytet Jagielloński

Biuro Obsługi Wydziału Neofilologii
Wpłynęło dnia 28.05.2020r
Podpis ...*Anna Borysiak*...

Recenzja dorobku i głównego osiągnięcia naukowego dra Marcina Michalskiego: monografii pt. *Written Moroccan Arabic: A study of qualitative variational heterography* (Poznań, 2019)

Pan dr Marcin Michalski to młody uczony – językoznawca, reprezentujący jedną z unikatowych na gruncie polskim specjalności: arabistykę i konsekwentnie realizujący swoje zainteresowania badawcze w obszarze arabskiego języka literackiego i jego dialektów, w aspekcie językoznawczym i translologicznym. Jego działalność naukowa od samego początku do chwili obecnej związana jest z Uniwersytetem im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, gdzie uzyskał magisterium w zakresie etnolingwistyki pod kierunkiem prof. dr. hab. Jerzego Bańcerowskiego (2004: *Wybrane aspekty tranzytywności i kauzatywności w klasycznym języku arabskim*), a cztery lata później otrzymał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa ogólnego na podstawie rozprawy pt. *A typology of biconstituent hypotactic adjectival syntagms in Modern Written Arabic*, przygotowanej pod kierunkiem tego samego Promotora. Zatrudniony w 2008 roku jako adiunkt w Instytucie Językoznawstwa Wydziału Neofilologii, do dziś pozostaje na tym stanowisku (aktualna nazwa jednostki: Zakład Językoznawstwa Ogólnego i Porównawczego).

Wspomniana powyżej osoba Promotora i Profesora Jerzego Bańcerowskiego, znakomitego językoznawcy o międzynarodowej renomie, wywarła niewątpliwie wielki wpływ na wybór tematyki, sposób myślenia, analizy i prowadzenia linii badawczej, a przede wszystkim ogólnojęzykoznawczą wiedzę Habilitanta. Rzadko się zdarza, aby badacz języków pozaeuropejskich wykazywał tak znakomite przygotowanie teoretyczne i metodologiczne, czego najlepszym dowodem są dwa obszernie artykuły oparte na materiale nieopublikowanej rozprawy doktorskiej: *Qualification and morphology in hypotactic syntagms in Modern Written Arabic* (2009) i *Adjectives in hypotaxis: Proposed dimensions for a description of syntagms in Modern Written Arabic* (2009). Autor wydobywa tu niedostrzegane na ogół związki pomiędzy determinacją a wykładnikami morfologicznymi arabskich syntagm hipotaktycznych zawierających komponent przymiotnikowy, oraz przedstawia propozycję zastosowania pewnych parametrów do opisu tego rodzaju syntagm. Rozważania Habilitanta

na ten temat są mi bardzo bliskie, jako że sama zajmowałam się kiedyś badaniem składni wieloatrybutywnych grup nominalnych, które arabiści pozostawiali jako pozornie mniej ważne zagadnienie całkowicie na uboczu (zob. m.in. Górską E., *Multiattributive Nominal Phrases in Modern Written Arabic*, Kraków 1991). W pracach Pana dra Michalskiego cenię zatem umiejętność świeżego spojrzenia na problematykę struktury języka arabskiego i dostrzegania nieopracowanych wcześniej szczegółów morfologii i składni języka arabskiego, które rzucają bardzo ciekawe światło na zagadnienia ogólniejsze i pozwalają na wyciągnięcie interesujących dla każdego arabisty wniosków. Do tej kategorii zaliczam sześć artykułów, w których wyraźnie zaobserwować można podstawowy, składniowo-semantyczny nurt zainteresowań Habilitanta, jak również jego metodę badawczą, łączącą analizę oryginalnych tekstów, opartą na najlepszych wzorach ogólnojęzykoznawczych, z podejściem pragmatyczno-funkcjonalnym – znów bardzo mi bliskim, jako sposób myślenia o języku.

I tak na przykład, artykuł pt. *On the functions of the verbal particle la-qad in Modern Standard Arabic* (2011) prezentuje innowacyjną tezę na temat funkcji składniowo – stylistycznej partykuły, łączonej dotychczas głównie z gramatyczną funkcją perfektywną. Jej znaczenie jako jednego z operatorów tekstowych, zapewniających ciągłość wypowiedzi lub przeciwnie – przerwanie narracji albo zmianę tematu, to oryginalne ujęcie tego zagadnienia, dobrze udokumentowane przykładami. Takie ujęcie innej, wielokrotnie podejmowanej przez arabistów tematyki, zawiera artykuł *On the so-called compound tenses in Modern Standard Arabic* (2012), gdzie Autor polemizuje z uznanymi autorytetami arabistyki europejskiej, twierdząc, iż dotychczasowe określanie złożonych konstrukcji czasownikowych terminem „czasy złożone” nie odpowiada rzeczywistej sytuacji we współczesnym języku arabskim. W artykule *The dual distal demonstrative in Modern Standard Arabic: Between norms and non-canonicity* (2011) opisuje dość rzadko spotykane, a bardzo interesujące zjawisko refunkcjonalizacji zaimka wskazującego liczby podwójnej, a z kolei tekst *Agreement in Modern Standard Arabic constructions with cardinal numerals over ten* (2016) rozstrzyga wiele wątpliwości użytkowników języka arabskiego co do prawidłowości stosowania różnych form przydawek przymiotnikowych w konstrukcjach z liczebnikami głównymi 11-99. Ważne wnioski dotyczące innowacyjnych wariantów tej konstrukcji we współczesnej arabszczyźnie, są jasno i przejrzysto udokumentowane materiałem źródłowym – podobnie, jak ma to miejsce w pozostałych omawianych pozycjach. Inaczej niż w języku klasycznym funkcjonuje obecnie także konstrukcja elativu, co M. Michalski starannie analizuje w artykule *Syntax of the elative in Classical and Modern Written Arabic* (2018), w znacznym stopniu uzupełniając nader ogólne wskazówki, zawarte w kanonicznych gramatykach języka arabskiego, wciąż

powielających głównie klasyczne reguły stosowania tychże konstrukcji. Do powyższego zestawu zaliczam również znany mi już wcześniej artykuł, wzmiankowany w autoreferacie: *Przymiotnik jako okolicznik stanu i przysłówki odprzymiotnikowy we współczesnym literackim języku arabskim: innowacje i relacje z przydawką przymiotnikową* (2012). Tylko nieliczne osoby, zajmujące się z pasją i przekonaniem zagadnieniami składni, potrafią docenić, jak ważne dla zrozumienia istoty danego języka są takie szczegółowe opracowania i jak wiele wnoszą do budowania wiedzy na temat całej jego struktury. Pan dr Michalski niewątpliwie do takiej elitarnej grupy należy.

Badanie języków orientalnych prowadzi w większości wypadków do nieuniknionych rozważań na temat ich przekładu na języki europejskie i, co wydaje się najciekawsze, zakresu tzw. nieprzekładalności, które to zjawisko ma związek przede wszystkim z różnicami społeczno-kulturowymi pomiędzy rodzimymi użytkownikami tych języków. Wykształcony w zakresie etnolingwistyki, Pan dr Michalski tym bardziej zainteresował się tą tematyką, analizując problemy tłumaczeniowe na różnych płaszczyznach języka arabskiego, zarówno klasycznego (2009: *Jak można tłumaczyć średniowieczną arabską prozę rymowaną na język polski – Makamy al-Haririego 1054-1122*), jak i współczesnego (*Literatura niemal nieobecna – polskie przekłady współczesnych powieści arabskich*, 2009; *Polish past imperfective and perfective verbs in translation into Modern Written Arabic*, 2013). Pozostający w tym samym nurcie artykuł w dwóch wersjach, polskiej (2016) i angielskiej (2018): *Recovering the Self from the Other: Arabs and Islam in contemporary Arabic translations of European literature*, zawiera bardzo interesującą, socjolingwistyczną analizę transformacji, jakim ulegają w przekładzie na język arabski elementy świata arabskiego i muzułmańskiego przedstawione przez europejskich autorów. Naturalną konsekwencją tego rodzaju rozważań jest próba dokonania tłumaczeń własnych, i tu trzeba podkreślić dużą zasługę Pana Michalskiego w przyswojeniu polskiemu czytelnikowi trzech arabskich utworów literackich: Chalida al-Chamisiego z Egiptu (*Taksi. Opowieści z kursów po Kairze*, 2011) oraz Rabiego Dżabira (*Druzowie z Belgradu. Historia Hanny Jakuba*, 2013) i Iljasa Churiego (*Jalo*, 2014) z Libanu. Wraz z J. Stephanem zaproponował również nowe tłumaczenie klasycznego tekstu arabskiego - fragmentu *Złotych ląg* al-Mas'udiego na temat Słowian (*Noch einmal zum 34. Kapitel der Goldwiesen al-Mas'ūdīs über die Slawen*, 2013). I znów, nieuchronnie, jak każdy tłumacz – orientalista, dr Michalski stanął wobec problemu transkrypcji nazw, pojęć i terminów arabskich w tekstach polskich, co – pomimo wielu prób – pozostaje po dziś dzień sprawą w szczegółach nieunormowaną. Pan Michalski dokonał przeglądu tego zagadnienia na gruncie polskiej arabistyki (*Systemy polskiej transkrypcji uproszczonej dla języka arabskiego w*

ostatnim półwieczu, 2015), ale też zaproponował ze swojej strony pewne rozwiązania systemowe, co stanowi duże wsparcie dla środowiska polskich orientalistów, pracujących na styku całkowicie odmiennych kultur, języków i alfabetów (*Polska transkrypcja uproszczona dla języka arabskiego – między teorią a praktyką*, 2014). Te dwa ostatnie artykuły sam Habilitant zalicza do trzeciego, bardzo ważnego nurtu swoich zainteresowań, który nazwał „graficzną reprezentacją języka arabskiego”. Tu szczególnie należy podkreślić nowe na gruncie polskim badania nad grafia dialektu marokańskiego (*Spelling Moroccan Arabic in Arabic script: The case of literary texts*, 2016; *Describing Written Moroccan Arabic: Some methodological issues*, 2017) i całkowicie nowatorskie pod względem metodologicznym i materiałowym, całościowe opracowanie tematu, jakie zawiera monografia *Written Moroccan Arabic: A study of qualitative variational heterography*, Poznań 2019, przedstawiona słusznie jako główne osiągnięcie naukowe Pana dra Michalskiego.

Rozprawa ta zawiera niewątpliwie dojrzłą syntezę wątków badawczych, wstępnie zasygnalizowanych i częściowo opracowanych w wyżej wymienionych artykułach. Syntezę, trzeba dodać, prawdziwie innowacyjną, bardzo potrzebną i wręcz oczekiwaną przez badaczy dialektów arabskich. Te odmiany języka, które coraz częściej znajdują swój wyraz w tekstach pisanych, a ich ortografia traktowana jest przez rodzimych użytkowników, wydawałoby się - nader dowolnie, a w rzeczywistości intuicyjnie, domagają się wręcz zbadania tego zjawiska i sformułowania rządzących nim reguł, prowadzących w przyszłości do standaryzacji lub przynajmniej częściowego ujednolicenia zapisu, ze względów nie tyle teoretycznych, co pragmatycznych – komunikacyjnych. Tym potrzebom wychodzi naprzeciw Pan dr Michalski, który podejmuje wielkie wyzwanie aktualnej rzeczywistości językowej świata arabskiego. Jego badania, przedstawione w dysertacji habilitacyjnej, tworzą zarówno ramy teoretyczne jak i bazę analityczną dla przyszłej i być może już nie tak odległej kodyfikacji zapisu dialektu marokańskiego. Analiza uwzględniać musi, co oczywiste, istniejący stan rzeczy – stąd głównym zamierzeniem Habilitanta jest opis charakterystycznej właściwości dialektałnych zapisów w ogóle, a marokańskiego w szczególności, określonej przez Autora jako heterografia wariantywna jakościowa. Zaproponowany tu termin, moim zdaniem, bardzo dobrze i adekwatnie oddaje sedno i naturę makrosystemu grafii dialektu marokańskiego i z powodzeniem może być wykorzystany jako punkt wyjścia do badań nad innymi dialektami – podobnie, jak całość starannie i przejrzyście opisaną i zastosowaną przez dra Michalskiego innowacyjnej metody, opartej na badaniu relacji dystynktywnej pomiędzy grafemami. Zastosowanie takiego podejścia umożliwia określenie obszarów wariacji i pojawiających się inwariantów w wymiarze jakościowym, a co za tym idzie – proponowanie inwentarza

grafemów, charakterystycznych dla danego systemu. Wartość tego rodzaju badania umożliwia i sankcjonuje wyłącznie właściwie dobrany materiał analizy; w tym wypadku obejmuje on ok. 1900 stron wybranych z ponad 30 pozycji książkowych i jest to korpus niewątpliwie reprezentatywny.

Książka liczy łącznie 216 stron tekstu, który oprócz objaśnienia skrótów i symboli (s. 9) zasad transliteracji i transkrypcji (s. 11-14), wstępu (s. 15-19), prezentacji materiału badań (s. 21-22), konkluzji (s. 200-203) i obszernej bibliografii (s. 204-214), dzieli się na sześć zasadniczych rozdziałów. Pierwszy z nich (I. *Written Moroccan Arabic and Written Standard Arabic*, s. 23-37) przedstawia dyglosyjną, a właściwie multiglosyjną / poliglosyjną rzeczywistość językową świata arabskiego, ze szczególnym uwzględnieniem systemu graficznego standardowego języka arabskiego (I.2.) i obowiązujących tu zasad ortograficznych (I.3.) Na tym tle scharakteryzowano w rozdziale II ogólne cechy marokańskiego dialektu zapisywanego alfabetem arabskim (*General characteristics of Moroccan Arabic written in Arabic script*, s. 38-49), uwzględniając dotychczasowy stan badań w tym zakresie (II.1.) Omówiono związane z tym tematem zagadnienie wokalizacji w zapisie marokańskiego dialektu (II.3), a także bardzo interesującą i obecną także w arabskim języku standardowym ścisłą zależność wymowy i znaczenia – a więc i grafii danego wyrazu – już bezpośrednio od kontekstu (II.4.) Szczegółowe rozwinięcie tego tematu odnaleźć można w rozdziałach IV. (*Moroccan Arabic graphy. Descriptive problems*, s. 83-90) i V. (*Spelling principles in Moroccan Arabic*, s. 91-97), te jednak odnoszą się już bezpośrednio do problematyki, zaobserwowanej przez Autora w trakcie właściwej analizy materiału i ściśle związanej z przyjętą metodą badań, przedstawioną szczegółowo w poprzedzającym rozdziale III. *Methodology and theoretical considerations* (s. 50-82). Koncepcja M. Michalskiego bazuje na wyróżnieniu trzech typów heterografii wariantywnej, w zależności od typu jednostki odróżniającej: heterografii linearnej (III.2.1.1.), kwantytatywnej (III.2.1.2.) i najważniejszej w założeniach niniejszego opracowania - kwalitatywnej / jakościowej (III.2.1.3.) Wyodrębnienie tej ostatniej kategorii pozwoliło na dokonanie zestawienia ok. 250 par wyrazów graficznych (głównie minimalnych), związanych tego rodzaju relacją, i takiej właśnie analizie, bardzo czytelnie zilustrowanej przykładami i stanowiącej trzon tematyczny rozprawy, poświęcony został rozdział VI. *Qualitative variational heterography and variations between graphs in Written Moroccan Arabic* (s. 98-199). Autor identyfikuje tu dodatkowe typy wariacji: swobodnej, asymetrycznej, ograniczonej, pseudowariacji oraz wariacji zerowej, a wszystko to w odniesieniu do 42 znaków graficznych i ich poszczególnych pozycji i

w wyrazie (inicjalnej, środkowej bądź końcowej). Doprawdy, trudno spotkać tak szczegółowo i starannie przeprowadzoną analizę, dzięki czemu wnioski sformułowane przez Habilitanta nie budzą wątpliwości. W rozdziale VI.2. *Discussion* proponuje on przyjęcie inwentarza 34 grafemów, z których 5 posiada po jednym allografie, a jeden – dwa allografy. Cała ta lista składa się na uporządkowany i – co ważniejsze – udokumentowany obraz systemu graficznego współczesnego dialektu marokańskiego, co według mnie, stanowi główne, choć nie jedyne osiągnięcie naukowe dra Michalskiego, zaprezentowane w niniejszej rozprawie. Dla specjalistów istotna będzie tu również próba rozwiązania problemów badawczych, prowadzących do tej wieńczącej dzieło konkluzji, a są to przede wszystkim: (1) identyfikacja par grafów pozostających ze sobą w relacji wyżej wymienionych typów wariacji i szczegółowe określenie, które z elementów systemu ulegają wariacji, bądź nie; (2) zbadanie i określenie przyczyn zjawiska wariacji jakościowej; (3) zidentyfikowanie zbioru wyrazów graficznych nieposiadających heterografów wariantywnych jakościowych; (4) zbadanie zjawiska wielofunkcyjności grafów. Idąc tym tropem, Autor wyznacza w konkluzji dalsze ścieżki możliwych i pożądanых badań w tym zakresie. Uważa, że niezbędne byłoby ich rozszerzenie na problematykę heterografii kwantytatywnej i linearnej (s. 201), rozszerzenie i wzbogacenie korpusu językowego (s. 201-202), jak również włączenie dodatkowego narzędzia badawczego – metod statystycznych (s. 202-203). Według mnie, najbardziej interesującą drogą kontynuacji tego wątku byłoby, sugerowane przez Habilitanta, szersze studium porównawcze, obejmujące nie tyle standardowy język arabski, co przede wszystkim – inne jego dialekty (s. 203). W ten sposób książka M. Michalskiego spełniłaby rolę ważnego i bardzo wartościowego drogowskazu na drodze arabistycznych dociekań językoznawczych. Osobiście jestem przekonana, że tę rolę odegra, a zaproponowana tu i klarownie przedstawiona metoda badania tekstów pisanych dowolnego dialektu języka arabskiego, znajdzie szeroki oddźwięk wśród specjalistów. Mamy tu bowiem do czynienia z opracowaniem naukowym wysokiej klasy i pozycją unikatową w arabskiej i arabistycznej literaturze językoznawczej, nowatorsko ujętą tematyką, zrealizowaną na bazie rzetelnego przygotowania teoretycznego i bogatego materiału źródłowego. Niezaprzeczalny jest również walor dydaktyczny tej książki; jej treść dowodzi, wbrew powszechnemu przekonaniu, iż w dzisiejszych czasach nabycie kompetencji komunikacyjnych wyłącznie w mowie nie jest wystarczające, ani w odniesieniu do dialektu marokańskiego, ani też żadnego innego. Coraz częściej niezbędna okazuje się umiejętność czytania i pisanie tekstów w dialekcie, czego nie zapewnia znajomość standardowego języka arabskiego.

Moja ogólna ocena dorobku naukowego Pana dra M. Michalskiego w zakresie językoznawstwa jest bardzo wysoka. To wybitny uczony młodszego pokolenia, wnoszący poważny wkład do tej dyscypliny, ale też i do myśli orientalistycznej w ogóle. Trudno bowiem nie zauważyć wszechstronności Autora takich artykułów z zakresu literaturoznawstwa, jak *Legal themes in the Maqāmas of al-Harīrī* (2009), czy *Przeciw (nadużywaniu) tradycji: Upadek Imama Nawal as-Sadawi* (2014), które świadczą – wraz z wyżej już wspomnianymi teoretycznymi pracami nad zagadnieniami translacji oraz praktycznym tłumaczeniem dzieł literackich, nie tylko z języka arabskiego, ale też angielskiego, hiszpańskiego i niemieckiego – o interdyscyplinarnym charakterze działalności naukowej Habilitanta. Jego umiejętność przełożenia teorii na praktykę przejawia się również na niwie glottodydaktycznej; osobiście bardzo cenię wszelkie dokonania arabistów polskich w zakresie leksykografii, w tym bardzo pożyteczny dla niespecjalistów *Słownik polsko-arabski / arabsko-polski* (2010), autorstwa M. Michalskiego i M. Abdallaha.

Przedstawiany w liczbach dorobek naukowy Pana dra Michalskiego - po uzyskaniu stopnia doktora - obejmuje: 1 monografię, 1 dwujęzyczny słownik we współautorstwie, 17 artykułów naukowych (w tym 10 w recenzowanych czasopismach naukowych, z czego 5 znajduje się na listach Web of Science lub ERIH), 2 recenzje naukowe książek, 6 recenzji wydawniczych (1 książka i 5 artykułów), a ponadto czynny udział w 16 konferencjach krajowych i międzynarodowych, z których cztery najważniejsze miały miejsce w Maroku – 2014, Rumunii i Francji – 2015 oraz Estonii – 2016. Efektem tych wystąpień jest między innymi zaproszenie do udziału w pracach międzynarodowej sieci badawczej, w ramach projektu „Materials for the Establishment of Contemporary Written *Fuṣḥā* Descriptive Grammars. Between rule(s) and practices over the past 50 years”, zainicjowanego w Aix-en-Provence w 2015 r., oraz członkostwo w prestiżowej organizacji naukowej Association International de Dialectologie Arabe (AIDA).

W ocenie sylwetki naukowej Habilitanta nie można pominąć jego osiągnięć dydaktycznych, popularyzatorskich i organizacyjnych. Te pierwsze nie odbiegają od przeciętnej normy akademickiej; zaliczam tu opiekę nad 4 pracami licencjackimi i powołanie do międzynarodowej komisji obrony pracy doktorskiej na Autonomicznym Uniwersytecie w Barcelonie (2017). Oprócz prowadzenia zajęć w ramach zwykłych obowiązków adiunkta, dr Michalski ma na swoim koncie 2 wykłady gościnne w Instytucie Orientalistyki UJ (2018), a w latach 2008-2012 pełnił funkcję koordynatora programu LLP Erasmus w macierzystym Instytucie Językoznawstwa UAM. Prawdziwie imponująca jest natomiast współpraca Pana Doktora z podmiotami pozaakademickimi i częsty udział w wydarzeniach, popularyzujących

wiedzę o języku, literaturze i kulturze świata arabskiego. Prowadzi wykłady i odczyty otwarte dla szerszej publiczności, bierze udział w dyskusjach i panelach, zapraszany jako czynny i znany tłumacz, jak również ekspert i konsultant w zakresie swojej specjalności naukowej. Godne podkreślenia jest tutaj uznanie środowisk zagranicznych i zaproszenie Pana dra Michalskiego do współpracy przez Eurośródziemnomorską Fundację Dialogu Kultur im. Anny Lindh, dzięki czemu wystąpił jako ekspert na międzynarodowej sesji w Egipcie (Aleksandria, 2010) ze sprawozdaniem na temat polskich przekładów z języka arabskiego w okresie 1990-2010, oraz jako reprezentant środowiska tłumaczy literatury eurośródziemnomorskiej na konferencji *Translation for Dialogue* we Słowenii (Pirana, 2016).

Działalność organizacyjna M. Michalskiego jest ściśle powiązana z jego zainteresowaniami naukowymi. Za szczególnie istotne uważam zaangażowanie Pana Doktora w prace komitetu redakcyjnego cenionego i wysoko notowanego czasopisma naukowego „Lingua Posnaniensis”. Od 2016 r. działa w Polskim Towarzystwie Orientalistycznym, a od 2017 – w Stowarzyszeniu Tłumaczy Literatury.

Wszystkie wyżej wymienione osiągnięcia składają się na spójny obraz Habilitanta jako wysokiej klasy uczonego, dysponującego rzadko spotykanym zasobem wiedzy teoretycznej i godnymi podziwu umiejętnościami językowymi, w połączeniu ze znakomicie opanowanym warsztatem metodologicznym, podążającego konsekwentnie drogą pragmatyki językowej. Badania Pana Doktora cechuje nowatorstwo podejmowanych tematów, dojrzałość i oryginalność myśli badawczej, a także wielka dbałość o praktyczny aspekt i możliwość zastosowania prowadzonych badań. Różnorodność zainteresowań, przede wszystkim literaturą i przekładem, nadaje pracom M. Michalskiego walor interdyscyplinarny, co wydaje się godne podkreślenia.

Stwierdzam z głębokim przekonaniem, iż osiągnięcia naukowe Pana dra Marcina Michalskiego wnoszą istotny wkład do humanistyki, szczególnie w zakresie językoznawstwa arabskiego i ogólnego, oraz przekładoznawstwa. Wraz z całokształtem działalności dydaktycznej, popularyzatorskiej i organizacyjnej, prowadzonej na forach polskich i międzynarodowych, spełniają wszelkie wymogi zawarte w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1.09. 2011 i stanowią właściwą podstawę do ubiegania się przez Kandydata o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego.

Kraków, 26.05.2020